

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Dømmer selv! Til Selvprøvelse Samtiden anbefalet

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dømmer selv! Til Selvprøvelse Samtiden anbefalet", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 106. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ds-txt-shoot-ida94e52ca-ba5d-4981-b536-76f16bd0b717.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Hvis det skal bruges.

Anbringes efter den
sidste Pagina i Bogen
med et reent Blad foran.

Til »Dømmer Selv.«

Moralen.

Saa høit som her er antydet (antydnet; thi jeg stemmer jo bestandigt derpaa Tonen ned til den ydmyge Tilstaaelse) saa høit maatte Tonen tages, hvis der, christeligt, skal være Alvor og Mening og Karakter og Sandhed i at gjøre Indsigelse mod det Bestaaende eller at ville reformere det.

Dersom nu Nogen blandt os tør overtage at træde ethisk i Karakter af det her Antydede, derhos som Enkelt beraabende sig paa et umiddelbart Guds-Forhold, saa skal jeg øieblikkeligt – saaledes forstaaer jeg mig selv i dette Øieblik, men jeg kan jo end ikke vide, om ikke i næste Øieblik endog Betingelserne for at kunne gjøre det ere mig negtede, i næste Øieblik, maaskee førend jeg faaer udgivet dette – jeg skal øieblikkeligt være til Tjeneste med at overtage hvad jeg for Gud vil forstaae som min Opgave. Denne min Opgave vil være: at ledsage Skridt for Skridt, aldrig vigende fra hans Side, ham Reformatoren, for at see, om han Skridt for Skridt er i Karakteren, er det Overordentlige. Skulde det vise sig, at han er det, ja, da vil min Ledsagelse være idel Buk og Ærbødhed for ham den Overordentlige – og sandeligen, det tør jeg sige om mig selv: han skal i Samtiden ikke finde Nogen, ikke een Eneste, der veed at bukke dybere for det Overordentlige, det lærte jeg ikke ved noget Hof, nei høiere oppe, ved Omgangen med Idealerne, hvor man lærer at bukke uendelig dybt trods nogen Cerimoniemester. Men, men sviger han Karakteren: i samme Secund styrter jeg mig over ham; og dette tør jeg sige om mig selv: der er i Samtiden Ingen, som fører et sikkrere Stød, end jeg, hvor det er min Opgave, eller hvor En falskelig udgiver sig for det Overordentlige – dette sikkrere Stød, det lærte jeg ved Omgang med Idealerne, hvor man dybt ydmyget lærer at hade sig selv, men, fordi man dog havde det Mod der vover at inklade sig med dem, som Naadegave modtager Magt til at føre dette Stød.

Er derimod i Samtiden Ingen, som vover i Karakter at overtage »Reformatorens« Opgave: saa skal – med mindre da det Bestaaende, istedetfor at gjøre den Sandhedens Tilstaaelse, at det, christeligt, kun er en formildet Tilnærmelse til Christendom, vil paastaae at være i streng Forstand sand Christendom efter det N. T., og derved dømme og tilintetgjøre sig selv ~~gjøre det sande Forsvar for det til Dømmen over sig, og gjøre en langt ubetydeligere Skikkelse til den berettigede ligeoverfor en saadan Usandhed~~ – skal det Bestaaende bestaae, hævdes; Fuserkier i at reformere ere fordærveligere end det meest fordærvede Bestaaende, fordi det at reformere er det Høieste og altsaa Fuserkiet deri det Fordærveligste af Alt. Lad det Bestaaende have Feil, mange, siig hvad Du vil: vil Du ikke træde i Charakter af at være Reformator, saa skal Du holde din Mund om at reformere. O, af al Charakterløshed rædsomste: at ville løgnagtigen luske sig til at see ud som en Reformator, eller at ville reformere ved lidt Partie-Sammenhold, ved Ballotation o: s: v: o: s: v:.

Nei, er der ingen saadan Mand iblandt os, saa lader os holde paa det Bestaaende; lader os gaae i os selv, hver især, for Gud tilstaae, hvor langt vi ere tilbage i Christendom, men Du min Gud, dette vilde Du dog bevare mig for, at jeg skulde gjøre det endnu værre ved løgnagtigen at ville reformere.

Og lad det saa være sagt saa høit som muligt, og gid det blev hørt om muligt overalt, og give Gud, at det, overalt hvor det blev hørt, maatte alvorligen vorde betænkt: det Onde i vor Tid er ikke det Bestaaende med dets mange Feil, nei det Onde i vor Tid er just: denne onde Lyst, denne Leflen med at ville reformere, dette Falsknerie at ville reformere uden at ville lide og bringe Offer, denne letfærdige Indbildskhed med at ville kunne reformere uden engang at have en Forestilling end sige en ophøiet Forestilling om hvor uendeligt ophøiet den Tanke er »at reformere«, dette Hyklerie med at flye Bevidstheden om sin egen Uduelighed ved at faae travlt med det Adspredende at ville reformere Kirken, hvad vor Tid mindst af Alt duer til. Da Kirken trængte til en Reformation, da meldte Ingen sig, da var der ingen Trængsel for at komme med, Alle flyede tilbage, kun en eenlig Mand, Reformatoren, optugtedes i al Stilhed ved Frygt og Bæven og megen Anfægtelse til i Guds Navn at vove det Overordentlige. Nu er der et Mudder, som var det paa en Dandsebod, med at alle ville reformere; dette kan ikke være Guds Tanke, men er et lapset Paafund af Mennesker, hvorfor der ogsaa istedetfor Frygt og Bæven og megen Anfægtelse er Hurra, Bravo, Acclamation, Ballotation,

Kierkegaard, Søren, *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16,*

Jav, Commerce, Spektakel - og blind Allarm.